

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/48/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201095
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201095.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: L., bytom F. 17, Bratislava, zastúpeného Mgr. Ing. Jaroslavom Pencom, advokátom, Nejedlého 47, Bratislava, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-PS-PK-31/2011 zo dňa 8. apríla 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. mája 2012, č. k. 2S 86/11-129, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 86/11-129 z 30. mája 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 30. mája 2012, č. k. 2S 86/11-129 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-PS-PK-31/2011 zo dňa 8. apríla 2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) v Bratislave č. 1608 zo dňa 21. decembra 2010, ktorým bol žalobca prepustený podľa ust. § 192 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 73/1998 Z. z.“) zo služobného pomeru príslušníka PZ, nakoľko podľa odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice svätého Michala, a.s., Bratislava zo dňa 6. decembra 2010 žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že nemal pochyb o tom, že z dikcie ust. § 192 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona vyplýva povinnosť orgánu s personálnou pôsobnosťou voči príslušníkovi PZ konať a rozhodnúť o jeho prepustení v prípade, že podľa posudku služobného klinického psychológa nie

je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Záver o duševnej nespôsobilosti policajta na výkon štátnej služby je závažným zásahom do minimálne jeho ďalšieho pracovného uplatnenia, a preto považoval za nevyhnutné, aby bol takýto záver spoľahlivo zistený a dostatočne podložený. Zdôraznil, že v predmetnej veci nepredchádzal posudku služobného klinického psychológa žiaden signál naznačujúci dôvodné pochybnosti o žalobcovej duševnej spôsobilosti vykonávať štátnu službu v policajnom zbore. Z administratívneho spisu nevyplýva, že by v nejakom prípade žalobca nezvládol riadne služobný zákrok, príp. inú záťažovú situáciu, resp. vykonal nesprávne, nezákonne alebo s použitím neprimeraných prostriedkov. Podľa názoru krajského súdu žalovaný dostatočne nevysvetlil, prečo považoval predmetný posudok služobného klinického psychológa zo dňa 6. decembra 2010 pre rozhodnutie vo veci za dostatočný, napriek jeho spochybneniu zo strany žalobcu a prečo nevyhovel žalobcovej žiadosti, aby boli výsledky jeho psychologického vyšetrenia posúdené nestranným psychológom, alebo boli vykonané komplexnejšie psychologické vyšetrenia. Krajský súd sa nestotožnil so záverom žalovaného, že na preskúmanie obsahu odborného posudku vydaného klinickým psychológom nie sú oprávnení iní psychológovia. Mal za to, že odborný psychologický posudok nie je nespochybniteľný, nemenný a bezvýhradne záväzný, ale je dôkazom, ktorý podlieha hodnoteniu zo strany služobného orgánu z hľadiska jeho presvedčivosti a pravdivosti. Preskúmanie psychologického posudku iným rezortným psychológom nie je za určitých okolností podľa názoru súdu vylúčené. Žalovaný bol povinný striktne postupovať v záujme presného a úplného zistenia skutočného stavu veci, pričom bol povinný na tento účel si obstaráť pre rozhodnutie potrebné podklady. Za daných okolností mal žalovaný, podľa názoru krajského súdu, nariadiť nové kontrolné psychologické vyšetrenie žalobcu, v ktorom sa psychológ mohol zaoberať i správnosťou postupu a záverov pôvodného psychologického vyšetrenia, ktoré viedli k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru. Posudok psychológa na základe ktorého žalovaný rozhodol, nemožno podľa krajského súdu považovať z hľadiska skutkového za dostatočný podklad pre rozhodnutie. Ostatné námietky žalobcu vyhodnotil krajský súd ako nie natoľko významné, aby sa k nim bolo potrebné vyjadrovať z hľadiska zákonnosti rozhodnutia. Výhrada žalobcu, že žalovaný nezvažoval iný alternatívny trest napr. preradenie na iné pracovisko, bola podľa názoru krajského súdu neopodstatnená. S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd považoval žalobu za dôvodnú, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnym názorom súdu vysloveným v tomto rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 406,83 €.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, podľa názoru ktorého, súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.). Žalovaný sa v plnom rozsahu pridŕžoval obsahu svojho písomného vyjadrenia k podanej žalobe. Zdôraznil, že žalobca bol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený z dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z., pričom výlučným podkladom pre vydanie personálneho rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, bol záver služobného klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby. Podľa jeho názoru záver klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti nie je možné v rámci tohto konania preskúmať, pretože - pre nadriadeného oprávneného rozhodnúť o prepustení policajta z tohto dôvodu - je záväzný. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 28/2011 z ktorého vyplýva právne záväzný názor, že „pri prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. c/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, je podkladom pre takéto rozhodnutie posudok služobného klinického psychológa so záverom, že policajt nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Správny orgán nie je oprávnený preskúmať pravdivosť takéhoto znaleckého posudku a po jeho vyhotovení nemá inú možnosť ako postupovať podľa ust. § 192 ods. 1 písm. c/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.“ Žalovaný mal za to, že Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí stanovil rozhodujúcu interpretáciu dôvodu prepustenia v ust. § 192 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona. Okrem uvedeného žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo 195/2010, podľa ktorého „Podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007) vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a v danom

pripade bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

Európsky súd pre ľudské práva ďalej uvádza, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzené obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty. Najvyšší súd, pri tejto príležitosti dáva do pozornosti aj judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď.

Ústavný súd nálezom III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006, konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Žalovaný uviedol, že v rámci odborného posudku evidovaného pod č. p. KRP-PP-PMJ-218/2010 zo dňa 6. decembra 2010 vypracovaným klinickým psychológom bol stanovený záver, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby a v tejto súvislosti konštatoval, že vyšetrenie vykonáva výhradne klinický psychológ, pričom nadriadený žalobcu nemal a ani nemá možnosť do tohto procesu vstupovať a teda ho ani ovplyvniť. Záver o duševnej nespôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby je podložený citovaným odborným posudkom. K žalobcom spochybňovanému záveru vyplývajúcejmu z posudku spracovaného klinickým psychológom žalovaného uviedol, že znalecký posudok vypracovaný na základe požiadavky žalobcu znalcom U. U. V. zo dňa 26. mája 2011, sa nezaoberal zisťovaním duševnej spôsobilosti žalobcu na jeho ďalší výkon štátnej služby v podmienkach Policajného zboru, ale predmetom psychologického vyšetrenia bolo vyšetrenie žalobcovej osobnosti a emotivity s posúdením potencionálneho rizika agresívneho správania na pracovisku.

Podľa názoru žalovaného samotný záver klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti príslušníka PZ na ďalší výkon štátnej služby v podmienkach PZ neznamena, že tento je duševne nespôsobilý aj na výkon iných povolaní. Tvrdenie žalobcu, že k vyslovenému záveru dospela klinická psychologička v priebehu 10 minút, považoval žalovaný iba za jeho subjektívny názor, ktorý nie je podložený žiadnymi dôkazmi. Žalovaný konštatoval, že ustanovenia zákona mu neumožňujú závery klinického psychológa vyslovené v posudku preskúmať, ako to požaduje krajský súd, a v tomto konaní ani nemá zákonnú možnosť prípadne nariadiť vykonanie nového kontrolného psychologického vyšetrenia. Zdôraznil, že kontrolné psychologické vyšetrenie u žalobcu vykonala P. W. B., P., ktorá je klinickým psychológom Nemocnice sv. Michala, a.s. a závery vyplývajúce z posudku spracovaného klinickým psychológom nie je oprávnený preskúmať iný psychológ žalovaného, pretože nemá postavenie klinického psychológa, pričom tieto závery nemôže, podľa názoru žalovaného, preskúmať ani iný klinický psychológ práve s poukázaním na špecifické postavenie policajného zboru ako ozbrojenej zložky. Odborný posudok z vyšetrenia vykonaného klinickým psychológom je administratívno správny akt, ktorý nepodlieha z dôvodu jeho odbornosti obsahovému preskúmaniu iným orgánom. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žaloba sa zamietá.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdil. V plnom rozsahu zotrval na dôvodoch, dôkazoch a argumentácii tak, ako boli prezentované v podanom žalobnom návrhu. Mal za to, že vo veci nebol riadne a úplne zistený zo strany správnych orgánov skutkový stav a závery konania vzbudzujú dôvodné pochybnosti o ich správnom dôkazov (zistenia služobného lekára). Zdôraznil, že posudok psychológa na základe ktorého služobný orgán rozhodol, nemožno považovať za dostatočný podklad pre rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok

ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že v zmysle čl. 9 ods. 3 nariadenia MV SR č. 103/2005 v platnom znení, listom zo dňa 3. septembra 2010 veliteľ Pohotovostnej motorizovanej jednotky PZ Bratislava, odbor poriadkovej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, P. U. R. M. za súhlasu riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave P. L. N. I., požiadal Nemocnicu sv. Michala, psychologickú ambulanciu o kontrolné psychologické vyšetrenie žalobcu z dôvodov v žiadosti uvedených. Z uvedenej žiadosti vyplýva, že správanie žalobcu bolo konzultované s P. B. P., primárkou psychologického oddelenia. Žalobca absolvoval psychologické vyšetrenie dňa 19. októbra 2010 a doplnujúce psychologické vyšetrenie dňa 6. decembra 2010 na psychologickom oddelení Nemocnice Sv. Michala, a.s., ktoré bolo vedené primárkou Psychologického oddelenia P. W. B., P. so záverom o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby.

Dňa 17. decembra 2010 bol žalobca oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ust. § 192 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z., ako aj s dôkazným spisovým materiálom a v súlade s ust. § 237 ods. 2 s poukázaním na § 238 ods. 3 citovaného zákona, bol poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu a urobiť si z neho výpisy, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu ako aj navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Bol poučený o možnosti predložiť svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy v lehote do 20. decembra 2010 do 10:00 hod. navrhovateľovi.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 20. decembra 2010 označenom ako úradný záznam, poukázal na zaujatosť zo strany nadriadeného kpt. E. M. ako i P. W. B., P. a požiadal o posúdenie výsledkov psychologického vyšetrenia iným nestranným psychológom alebo o nové psychologické vyšetrenie. K osobe P. W. B., P. sa vyjadril tak, že túto osobne nepozná a pred tým ju nikdy nevidel, avšak spochybnil jej záver, keď mu na základe desaťminútového rozhovoru určila diagnózu rovnajúcu sa schizofrénii.

Z písomného stanoviska k pripomienkam žalobcu, vypracovaného 20. decembra 2010 U. C. E.C. vyplýva, že žalobca uviedol svoje subjektívne pocity, bez uvedenia mena policajta, ktorý by potvrdil jeho tvrdenia, ktoré nemal ničím podložené, a preto jeho námietky nebolo možné posúdiť. Na margo vykonaného psychologického vyšetrenia skonštatoval, že bolo vykonané v súlade s nariadením MV SR č. 103/2005, pričom správnosť výsledkov, postup a závery nie je kompetentný posúdiť.

Na základe personálneho rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 21. decembra 2010 číslo: 1608 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Z odôvodnenia personálneho rozkazu vyplýva, že žalobca podľa odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice Sv. Michala, a.s. Bratislava zo dňa 6. decembra 2010, nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím žalovaného zo dňa 8. apríla 2011 č. p.: SLV-PS-PK-31/2011 zamietnuté a horeoznačené prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave bolo potvrdené. Preskúmanie zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí a postupov bolo predmetom konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia /§ 250i ods. 1 O.s.p./.

Podľa ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto

časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa ust. § 14 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. platnom v rozhodnom čase, policajtom môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, a

- a) je bezúhonný,
- b) je spoľahlivý,
- c) spĺňa stupeň vzdelania určený na výkon funkcie, do ktorej má byť ustanovený alebo vymenovaný,
- d) je zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby,
- e) ovláda štátny jazyk,
- f) má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky,
- g) ku dňu prijatia do štátnej služby nie je členom politickej strany alebo politického hnutia,
- h) je spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu,
- i) ku dňu prijatia do štátnej služby skončí činnosti, ktorých vykonávanie je zakázané podľa § 48 ods. 6 a 7.

Podľa ust. § 14 ods. 5 citovaného zákona, podmienku štátneho občianstva Slovenskej republiky a podmienky uvedené v odseku 1 musí policajt spĺňať po celý čas trvania služobného pomeru, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa ust. § 14a ods. 4 citovaného zákona, duševná spôsobilosť v prijímacom konaní sa posudzuje psychologickým vyšetrením občana, ktoré vykonáva služobný psychológ.

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. s/ citovaného zákona, policajt je povinný podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby.

Na zabezpečenie jednotného postupu pri psychodiagnostickom vyšetrení občanov, ktorí podali písomnú žiadosť o prijatie do služobného pomeru, pri psychologickom vyšetrení vodičov služobných cestných vozidiel v pôsobnosti Ministerstva vnútra SR a príslušníkov PZ bolo vydané nariadenie Ministra vnútra SR č. 103/2005 ktoré v čl. 9 a nasl. upravuje postup pri kontrolnom psychologickom vyšetrení policajtov.

Podľa čl. 9 ods. 1, 2, 3, 4 citovaného nariadenia kontrolným psychologickým vyšetrením policajta sa rozumie psychologické vyšetrenie, ktorým sa posudzuje jeho duševná spôsobilosť na výkon štátnej služby podľa osobitného predpisu (zákona č. 73/1998 Z.z.).

Kontrolné psychologické vyšetrenie policajta vykonáva klinický psychológ nemocnice s poliklinikou ministerstva.

Kontrolné psychologické vyšetrenie policajta sa vykonáva na základe odôvodnenej požiadavky nadriadeného s ustanovujúcou právomocou, najmä pri opakovaných sťažnostiach na nevhodné správanie sa policajta, pri neoprávnenom použití donucovacích prostriedkov a zbrane, pri prejavoch náchylnosti k patologickému hráčstvu, pri neopodstatnených alebo neadekvátnych fyzických útokoch pri služobných zákrokoch, pri prejavoch sebapoškodzovania alebo pri dôvodnom podozrení z požívania návykových látok.

Nevyhnutnou podmienkou vykonania kontrolného psychologického vyšetrenia policajta je konzultácia nadriadeného s ustanovujúcou právomocou s klinickým psychológom za účelom posúdenia jeho opodstatnenosti. Klinický psychológ je pred vykonaním kontrolného psychologického vyšetrenia oprávnený získavať informácie o služobnej činnosti, správaní a disciplíne vyšetrovaného policajta od nadriadených, spolupracovníkov, štátnych zamestnancov a zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v útvare služobného zaradenia vyšetrovaného.

Podľa čl. 10 veta prvá citovaného nariadenia, metódy kontrolného psychologického vyšetrenia volí klinický psychológ individuálne na základe signalizovaných negatívnych prejavov v správaní sa policajta.

Podľa čl. 11 ods. 2 citovaného nariadenia posudok z kontrolného psychologického vyšetrenia policajta obsahuje záver či policajt, a) je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, b) nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Podľa čl. 17 psychodiagnostické a psychologické vyšetrenia vykonávajú iba subjekty uvedené v prílohe č. 4 tohto nariadenia.

Podľa bodu III. prílohy č. 4 citovaného nariadenia kontrolné psychologické vyšetrenia policajtov je oprávnená vykonávať psychologická ambulancia nemocnice s poliklinikou ministerstva.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Podľa ust. § 194 ods. 1, 3 citovaného zákona, rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

Ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c/ až g/, možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

Podľa ust. § 233 ods. 1, 2 citovaného zákona, oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa ust. § 235 ods. 1 citovaného zákona, konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo služobného úradu.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 citovaného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 241 ods. 1 citovaného zákona, rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu vecí a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa ust. § 247a citovaného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Pre zdôraznenie správnosti uvádza, že konanie vo veciach služobného pomeru je upravené v dvanástej časti zák. č. 73/1998 Z. z. (ust. § 231 a nasl.). Z citovaných ustanovení zákona vyplýva povinnosť pred vydaním rozhodnutia presne a úplne zistiť skutočný stav veci, a to najmä v prípade, keď dochádza k takému závažnému zásahu do subjektívnych práv žalobcu, ako je to pri prepustení policajta zo služobného pomeru. Je nespornou skutočnosťou, že posudok služobného klinického psychológa predstavuje podklad pre rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru v zmysle ust. § 192 ods. 1 písm. c/ cit. zákona. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru s názorom krajského súdu v tom, že aj odborný posudok predstavuje dôkaz podliehajúci hodnotiacemu procesu zo strany správneho orgánu. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že odborný posudok služobného klinického psychológa je za každých okolností správny a objektívny, najmä s prihliadnutím na fakt, že sa jedná o služobného psychológa psychologickej ambulancie nemocnice s poliklinikou ministerstva, a teda pokiaľ je spochybňovaný zo strany žalobcu, nejaví sa byť ako dostatočné vyhodnotiť jeho námietky ako len jeho subjektívny pocit, ale v takom prípade pre objektívne zistenie nič nebráni správnomu orgánu doplniť dokazovanie o výsluch klinického psychológa za účasti účastníka konania a jeho právneho zástupcu. Vo veci sa javí potrebné, aby sa klinický psychológ vyjadril k jeho prípadnej zaujatosti, ktorú žalobca namieta, k zvolených metódam vyšetrenia a jeho samotnému priebehu, k zisteniam a záverom, ktoré z toho vyplynuli, a to aj vo svetle žalobcových námietok o zlom vzťahu s jeho priamym nadriadeným a o jeho zaujatosti, a teda či klinický psychológ aj napriek uvedenému zotrúva na výsledku psychologického vyšetrenia žalobcu o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby.

Takto doplnené dokazovanie bude dostatočným základom aj pre prijatie záveru správnym orgánom o potrebe, či nadbytočnosti vykonania kontroly správnosti záverov pôvodného psychologického vyšetrenia iným klinickým psychológom. Podľa názoru odvolacieho súdu, vykonanie nového psychologického vyšetrenia nie je vylúčené.

Pokiaľ žalovaný na podporu svojho názoru o záväznosti záveru klinického psychológa poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/28/2011 z 19. októbra 2011 a mal za to, že z neho vyplýva právne záväzný názor, ktorý je v rozpore s prijatým záverom krajského súdu, odvolací súd konštatuje nasledovné. V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že záver na ktorý poukazuje žalovaný a ku ktorému dospel najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí, vôbec nespochybňuje. Považuje však za potrebné zdôrazniť, že tento záver netreba vnímať izolovane, ale v kontexte ďalších rozhodných skutočností, ktoré boli v prejednávanej veci iné ako v predmetnej veci. Z citovaného rozhodnutia dostatočne jasne vyplýva, že v rámci náležitého zistenia skutočného stavu bolo doplnené dokazovanie tak, že klinický psychológ bol vypočutý a oboznámený s námietkami žalobcu. V porovnaní s predmetnou vecou bol preto záver súdu iný, nakoľko skutočný stav nebol dostatočne zistený tak, ako to bolo vo vyššie uvedenej veci. Okrem iného upriamuje odvolací súd pozornosť žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž-o-KS 170/2005 z 28. septembra 2006, z ktorého záverov v zásade správne orgány vo vyššie uvádzanej právnej veci vychádzali a v súlade s ktorými postupovali (str. 3 rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Sžo/28/2011) a v ktorom došlo k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu o prepustení policajta z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu. V intenciách rozhodnutia sp. zn. 5Sž-o-KS 170/2005 rozhodol aj krajský súd v preskúmvanej veci. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom žalovaného, že ustanovenia zákona mu neumožňujú závery psychológa vyslovené v posudku preskúmať ani prípadne nariadiť vykonanie nového kontrolného psychologického vyšetrenia. V rámci dokazovania pokiaľ sú závery klinického psychológa zo strany žalobcu spochybňované, je povinnosťou správneho orgánu, aby tieto pochybnosti vyvrátil zákonnými prostriedkami, t. j. dôkazmi, ku ktorým okrem iného patrí aj znalecké dokazovanie na základe ktorých dostatočne objasní skutočný stav. Pokiaľ je žalobcom spochybnený záver klinického psychológa na

základe vypracovaného psychologického posudku, ktorý predložil, je namieste, aby boli tieto rozpory odstránené kontrolou zvolených metód vyšetrenia, zistení a samotných záverov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd tým, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie vec správne skutkovo ako aj právne posúdil. Za tohto stavu vo veci odvolaciemu súdu neostávalo iné ako rozsudok krajského súdu s poukazom na ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.